

شعار تظاهرکنندگان ضد جنگ در سفر بوش به شهر ریچموند:

برای جنگ پول خرج نکنید

در روز ۱۹ اکتبر، بیش از ۵۰۰ نفر برای اعتراض به سفر جورج دبلیو بوش به شهر ریچموند، تجمعی برگزار کردند. هدف بوش از این سفر، جلب کمک‌های مالی مردمی برای سناتور جرج آلن از حزب جمهوری خواه بود. سناتور آلن در تلاش است تا کرسی خود در مجلس سناترا همچنان حفظ کند.

در پاسخ به فراخوان شبکه ضد جنگ ویرجینیا، مردم حدود ساعت ۳ بعدازظهر در اطراف موزه علوم ویرجینیا واقع در خیابان W. Broad ۲۵۰۰ جمع شدند. مقدمات برنامه تبلیغاتی بوش به نام «هر نفر ۵۰۰ دلار برای استقبال و هر نفر ۵۰۰۰ دلار برای عکس گرفتن با رئیس جمهور» در حال انجام بود.

ساعت پنج بعدازظهر که کاروان بوش به محل برگزاری برنامه‌اش رسید، بیش از نصد نفر در محل تجمع کردند و با برافراشتن پلاکارد و سر دادن شعار، مخالفت خود را با او به نمایش گذاشتند. با پیدا شدن سر و کله بوش، معترضان او را هو و اقداماتش را محکوم کردند.

این تظاهرات بازتاب گسترده‌ای در رسانه‌های محلی و همچنین خروجی‌های خبری سراسری داشت و تأکیدی بود بر استمرار سنت شبکه ضد جنگ ویرجینیا که اجازه نمی‌دهد نمایندگان سیاست‌های جنگی بوش بدون مواجه شدن با مخالفت‌های علنی و پر سر و صدا به ویرجینیا بیایند. ■

تظاهرات صلح در ویلیامزبرگ

روز شنبه سوم فوریه، در حالی که جرج بوش مشغول سخنرانی برای اعضای حزب دموکرات در محل تجمع سالیانه آن‌ها در ویلیامزبرگ بود، حدود ۱۵۰ نفر شروع به اعتراض کردند. این اعتراضات با حمایت چندین تشکل برگزار شد که برخی از آن‌ها عبارتند از: TrueMajority.org - PeaceSurge، ائتلاف صلح و عدالت هامپتون رودز، مرکز صلح و عدالت شارلوتسویل و شبکه ضد جنگ ویرجینیا. ■

تام بالومبو در یک تظاهرات ضد جنگ

کار بعدی این گروه، سازمان‌دهی تظاهرات ضد جنگ علیه حمله احتمالی آمریکا به ایران و نیز ادامه اشغال عراق بود.

شرکت اعضای شبکه ضد جنگ ویرجینیا در راه‌پیمایی به سمت پنتاگون

روز شنبه ۱۷ مارس، ده‌ها هزار نفر به سمت پنتاگون راه‌پیمایی کردند تا خواستار پایان فوری جنگ در عراق شوند. شبکه ضد جنگ ویرجینیا (VAWN) نیز در حمایت از این راه‌پیمایی، هواداران خود در ایالت ویرجینیا را با شعارهای زیر گسیل داشت:

ما در این اجتماع حضور می‌یابیم تا به ده‌ها لایحه غیرقانونی و تحقیرآمیز که جامعه ما را از کرامت انسانی خود محروم کرده است و حامیان آن‌ها را از اقلیت مختلف نظیر خانواده‌ها، کودکان دانش‌آموزان و دانشجویان، کلیساها و گروه‌های عام‌المنفعه - را مجرم قلمداد می‌کنیم. اعتراض کنیم.

آمریکا همین حالا از عراق و افغانستان بیرون برو! حمله به سومالی را متوقف کنید! نه جنگ و نه تحریم علیه ایران! پول‌ها را خرج ایالت‌های سواحل خلیج مکزیک کنید، نه برای جنگ!

تظاهرکنندگان ایالت ویرجینیا در مجموع حدود ۲۵۰ تا ۳۰۰ نفر می‌شدند که با دو اتوبوس از تایدواتر، یک اتوبوس از ریچموند، یک دستگاه از شارلوتسویل، آگوستا کانتی و بلکربرگ/کریستیانزبرگ/آونو که، همراه با چند خودروی دیگر به محل اجتماع آمدند. نیش خیابان بیستم و کانستیتوشن در واشنگتن به هم پیوستیم. سپس به سمت محل تجمع تظاهرکنندگان در تقاطع خیابان بیست و سوم و کانستیتوشن رفتم و از آن جا نیز به سمت پنتاگون راه‌پیمایی کردیم.

آن روز به دلایل متعددی از روزهای پرچالش زندگی بود، اما قوی‌تر، یکپارچه‌تر و مصمم‌تر از همیشه از آن به سلامت گذشتیم. ■

شنبه سوم فوریه، تظاهرات حقوق مهاجران در ریچموند

این تظاهرات به همت چند تشکل از جمله مکزیک‌های بدون مرز (Mexicanos sin Fronteras) و شبکه ضد جنگ ویرجینیا برپا شد. متن درخواست حمایت را که در ذیل آمده است مطالعه کنید:

«تشکل مکزیک‌های بدون مرز از شما دعوت می‌کند تا از تاریخ ۲ تا ۵ فوریه در برنامه «سفر در مسیر احیای عدالت برای مهاجران»، در ریچموند به ما ملحق شوید تا اعتراض خود را به موج فعالیت‌های ضد مهاجران که سراسر ایالت و کشور را فراگرفته است، اعلام کنیم.

ما در این اجتماع حضور می‌یابیم تا به ده‌ها لایحه غیرانسانی و تحقیرآمیزی که جامعه مهاجران را از کرامت انسانی خود محروم کرده است و حامیان آن‌ها - از افسار مختلف نظیر خانواده‌ها، کودکان، دانش‌آموزان و دانشجویان، کلیساها و گروه‌های عام‌المنفعه - را مجرم قلمداد می‌کند، اعتراض کنیم. همچنین به افزایش احکام نژادپرستانه علیه مهاجران و کرامت انسانی آن‌ها از جمله اجرای احکام مربوط به اسکان علیه خانواده‌های مهاجر، تحریک کودکان مدرسه‌ای به اذیت و آزار مهاجران، و به کارگیری پلیس محلی برای اجرای قوانین مهاجرت معترضیم.

روز جمعه، دوم فوریه ساعت ده صبح یک کنفرانس مطبوعاتی در محل کنگره ایالت ویرجینیا برگزار می‌شود و بلافاصله پس از آن، چهار روز اعتصاب غذا و اعتراض با شرکت اعضای جوامع مهاجر از کل ایالت و حامیانشان، آغاز خواهد شد.

در روز شنبه، سوم فوریه تظاهرات انبوه در مونرو پارک ریچموند از ساعت ۱۰ صبح آغاز می‌شود. پس از این مراسم که با سخنرانی و اجرای موسیقی همراه خواهد بود، راهپیمایی اعتراض‌آمیزی به سمت عمارت کنگره ایالتی در ساعت یک بعدازظهر صورت خواهد گرفت و تظاهر کنندگان در مراسمی که از ساعت ۲ بعدازظهر شروع می‌شود به مدت یک ساعت در میدان مقابل کنگره تجمع و اعتراض خود را ابراز خواهند کرد.

روز یکشنبه ۴ فوریه، ساعت یک بعدازظهر، گردهمایی وحدت‌گرایانه و فراگیری در پارک میدان کنگره ایالتی تشکیل خواهد شد. اعتصاب غذا تا روز دوشنبه، ۵ فوریه ادامه خواهد داشت و با راهپیمایی - با هدف پایان دادن به اقدامات علیه مهاجران - خاتمه خواهد یافت. در انتها نیز بیانیه‌ای نهایی در ساعت ۹ صبح صادر و یک کنفرانس مطبوعاتی در میدان فرمانداری برگزار می‌شود.

ائتلافی متشکل از کلیسای کارگران، سرخپوستان و سیاه‌پوستان آمریکا، گروه‌های مدنی و حقوق بشری آمریکا به جمع مکزیک‌های بدون مرز خواهند پیوست. مکزیک‌های بدون مرز یک شبکه منطقه‌ای مرکب از اقلیت‌های مهاجر و فعالان حقوق مهاجران است که دامنه تشکیلات آن‌ها از دره شناندوآ و ریچموند در جنوب تا واشنگتن، بالتیمور و دلاوار در شمال را دربرمی‌گیرد. شهرت این شبکه از این بابت است که در استماع خواسته‌ها و سخنان مهاجران و نمایندگی آنان در آمریکا نقش فعالی را ایفا کرده است. مکزیک‌های بدون مرز در برپایی اعتراضات سال گذشته مهاجران در باب مسائل مربوط به حقوق خود در واشنگتن و ریچموند نقش مهمی ایفا کرد و هم‌اکنون عضو ائتلاف ملی مهاجران کاپیتول است.

از سازمان‌ها و یا افرادی که مایل به شرکت در این فعالیت‌ها و یا حمایت از آن‌ها هستند، تقاضا می‌شود با Mexicanos Sin Fronteras تماس بگیرند.

به‌نوشته دکتر کینگ، ماهمگی در شبکه اجتناب‌ناپذیری از اشتراکات باهم پیوند خورده‌ایم. «قدرتان حمایت‌هایتان و منتظر همکاری‌های نزدیک‌تر با شما هستیم.»

برای کسب اطلاعات بیشتر به نشانی زیر مراجعه کنید: Mexicanos Sin Fronteras, P.O. Box k, Woodbridge, VA 22194

و یا با ریکاردو خوارز به نشانی اینترنتی زیر تماس بگیرید. این نشانی برای استفاده اسپانیایی‌زبان‌هاست:

email:ricordo@mexicanosinfroterras.org

و نانس لیال به نشانی زیر برای تماس انگلیسی‌زبان در نظر گرفته شده است:

email:lyalna@Comcast.net

دستگیری نام‌پالومبو توسط پلیس آمریکا از اعضای هیأت اعزامی ضد جنگ به ایران

به دعوت اتحادیه صلح و عدالت برای خاتمه جنگ عراق (شنبه، ۲۷ ژانویه)

تظاهرات گسترده در واشنگتن

شبکه ضد جنگ ویرجینیا با تدارک اتوبوس از تایدواتر و ریچموند و خودروهای ون از سایر مناطق برای این تظاهرات اعتراض‌آمیز بسیج شد. شبکه ضد جنگ در واشنگتن با اعضای ائتلاف علیه تحریم و دخالت نظامی در ایران (CASMI) - تشکلی از آمریکاییان ایرانی‌تبار که مخالف هرگونه حمله آمریکا به ایران است - به هم پیوستند. این سازمان اخیراً تصمیم گرفته است تا به شبکه ویرجینیا بپیوندد.

به‌رغم خطر حمله قریب‌الوقوع آمریکا به ایران، اتحادیه صلح و عدالت تصمیم گرفت راهپیمایی خود را صرفاً به موضوع عراق منحصر کند. البته دو سخنران به موضوع فوق نیز پرداختند، اما با توجه به تهدیدات روزافزون علیه ایران، این دو سخنرانی کفایت نمی‌کرد. شبکه ضد جنگ ویرجینیا افتخار دارد که اتحاد و همبستگی ما را با مردم ایران با حمایت از حضور CASMI در این تظاهرات نشان دهد. ■

WWW.CASMI.Org

تا این‌جای کار، فعالیت گروه آنان به‌رغم محدودیت‌های کاری و مردمی بودن کار، بسیار موفقیت‌آمیز بود، ولی هنوز در مورد نامه من به آقای ویل راجرز صحبتی نشده بود، تا این‌که بعد از چند روز از بازگشت آنان از سفر، نامه الکترونیکی زیر را از آقای فیل ویلایتو به‌دستم رسید:

نامه نخست

✉ جناب کاپیتان احمدزاده

از این‌که نسخه‌ای از متن نامه‌تان به ویل راجرز را برای من نیز ارسال کردید، تشکر می‌کنم. امشب اولین باری بود که توانستم بنشینم و نامه را کامل بخوانم. عمیقاً تحت تأثیر قرار گرفتم. شما به موضوعات متعددی اشاره کرده‌اید که برای همه مردم به‌ویژه مردان و زنان نظامی حائز اهمیت است. به‌دنبال پیدا کردن بهترین راه برای انتشار نامه و مطلع کردن عموم مردم آمریکا از محتوای آن هستیم. ما این نامه را در وب‌سایت خود (www.vawn.org) قرار خواهیم داد، اما مخاطبان این سایت محدود است، ضمن آن‌که برای چاپ در روزنامه ما خیلی طولانی و بلندبالاست، باین‌وجود می‌توان بخش‌هایی از آن را چاپ کرد.

راه دیگر این است که آن را در قالب جزوه‌ای مشتمل بر معرفی کتابی که شما درباره همین موضوع چاپ کرده‌اید، منتشر سازیم. البته این کار را با اجازه شما انجام خواهیم داد.

همچنین قصد دارم جزوه یا کتابچه‌ای در خصوص تجاربمان از سفر به ایران بنویسم. اگر اجازه دهید می‌توانم نامه شما را در آن کتاب نیز بگنجانم.

نامه را به چهار عضو دیگر هیأت خواهم داد بدین امید که آن‌ها هم گام‌هایی برای انتشار آن بردارند.

از واکنش سایر آمریکایی‌ها پس از بازگشت ما به کشور پرسیدید. باید بگویم صبح روز بعد از بازگشت، کنفرانسی مطبوعاتی در واشنگتن دی.سی. برگزار کردیم و همان‌طور که انتظار داشتیم، حضور نمایندگان رسانه‌ها بسیار ضعیف بود، اما راه‌های دیگری برای پخش اخبار و آگاه‌سازی مردم داریم.

بسیاری از روزنامه‌ها و همچنین چند برنامه رادیویی و تلویزیونی با تام و جف، دو کهنه‌سرباز جمع ما، مصاحبه‌هایی کرده‌اند. اطلاعاتی در خصوص سفر به ایران را در وب‌سایت WWW.VAWN.org گذاشته‌ایم.

در شماره سپتامبر - اکتبر روزنامه ریچموند دیفندر، ویژه‌نامه‌ای چهارصفحه‌ای درباره سفر به ایران منتشر خواهیم کرد و همان‌طور که گفتیم قصد دارم جزوه یا کتابچه‌ای نیز در این خصوص تهیه کنم.

به گمانم بر جنبش ضد جنگ در آمریکا تأثیر گذاشته‌ایم. این جنبش تمام تمرکز خود را به مسئله عراق معطوف کرده است. بعضی از فعالان جنبش تصور می‌کنند که با پرداختن به موضوع عراق، میزان حمایت مردم از آن‌ها بیشتر خواهد شد. کسانی نیز مانند من سعی دارند سطح آگاهی و بیش مردم را نسبت به تمام ابعاد سیاست خارجی آمریکا بالا ببرند تا از یک جنبش ضد جنگ جامع‌الاطراف برخوردار شویم. در غیر این صورت با هر تهاجم جدید آمریکا مجبور می‌شویم همه چیز را از اول شروع کنیم. اما

من نظر مثبتم را در رابطه با تصحیح متن به فیل ویلایتو اعلام کردم. ولی قبل از آن، جوایبه او به روزنامه دیلی تلگراف (این روزنامه مقاله مبالغه آمیزی از شورش‌ها در زمان سهمیه‌بندی بنزین در سایت اینترنتی‌اش قرار داده بود) را با هم بخوانیم.

در ماه جولای امسال (۲۰۰۷) سفری را در قالب هیأت صلح مردمی به ایران تحت سرپرستی خودم ترتیب دادم. گروه پنج‌نفره ما متشکل از فعالان صلح به قرار زیر بود: دو کهنه‌سرباز ارتش آمریکا، یکی از مسئولان سابق اتحادیه کارگری، یک طرفدار حفظ محیط زیست، به علاوه خودم که سردبیر دوماهنامه‌های در شهر ریچموند ایالت ویرجینیا هستم. طی سفری که مسافتی بالغ بر ۱۷۵۰ مایل را در برمی‌گرفت، از پنج شهر بزرگ و چندین شهر و روستای کوچک ایران دیدن کردیم. آقای کافلین در دیدگاه خود عنوان کرده است که اعتراض‌کنندگان عصبانی از سهمیه‌بندی بنزین در ایران، یک‌سوم پمپ‌بنزین‌های این کشور را تخریب کرده‌اند.

اگر این ادعا را درست بپنداریم واقعاً باید به دولت ایران به خاطر پاکسازی، تعمیر و بازسازی پمپ‌بنزین‌ها با این سرعت جایزه بدهیم. ما حدود ده روز بعد از آغاز سهمیه‌بندی سوخت وارد ایران شدیم و آثاری از پمپ بنزین‌های آتش گرفته ندیدیم. البته اعتراض‌هایی شده بود که طی آن خساراتی نیز وارد کرده بودند، اما بیشتر گزارش‌هایی که ما دیدیم و خواندیم از آسیب‌دیدن حداکثر حدود ده، دوازده پمپ بنزین حکایت می‌کنند که به هیچ‌وجه دال بر شورش‌های گسترده نیست. بله ایران حکم اعدام را برای مجرمان خود صادر می‌کند، اما نه به اندازه دولت آمریکا که هم‌اکنون بیشترین تعداد زندانیان را در قیاس با سایر کشورهای دنیا و به نسبت جمعیت ایالات متحده به خود اختصاص داده است. گذشته از آن که اکثریت این زندانیان را فقرا و رنگین‌پوستان تشکیل می‌دهند.

ما هیچ نشانه‌ای دال بر نارضایتی گسترده و عمیق مردم ایران از دولت مشاهده نکردیم. با طیف وسیعی از آن‌ها از طبقات اجتماع و صاحبان مشاغل گوناگون صحبت کردیم. مردم از وضع اقتصادی خود گله می‌کنند، اما بیشتر آنان تحریم‌های تحمیلی آمریکا را علت اصلی مشکلات خود می‌دانند. هیچ‌کس از محدودیت‌های اجتماعی و مذهبی خوشحال نیست، اما این نارضایتی عمدتاً از زبان قشر متوسط که اقلیت متمایزی در ایران هستند ابراز می‌شود.

درآمد بسیاری از مردم پایین است، ولی همان‌ها نیز بیشترین منافع را از انقلاب کسب کرده‌اند. به‌عنوان مثال خدمات درمانی و تعلیم و تربیت در ایران، برخلاف آمریکا، رایگان است. زنان باید موها، دست و پاهایشان را بپوشانند و این در حالی است که ۶۰ درصد دانشجویان دانشگاه‌ها را زنان تشکیل می‌دهند و

فیل ویلایتو در یکی از جلسات سخنرانی

و چند روز بعد نامه‌ای دیگر

✉ سلام حبیب

من شب گذشته نامه شما به کاپیتان ویل راجرز را مجدداً خواندم، خیلی تکان‌دهنده و در عین حال خردمندانه بود. فکر می‌کنم اگر آمریکایی‌های بیشتری این نامه را بخوانند بهتر خواهد بود و برای این امر تلاش خواهم کرد.

یک سؤال دارم: ترجمه انگلیسی نامه دارای برخی اشتباهات است که خواندن آن را به صورت بخش‌بخش کمی مشکل کرده است. املاء چند لغت اشتباه است و برخی جملات را می‌شد اندکی متفاوت در کنار هم گذاشت. شاید بتوانم در این کار کمک‌تان کنم. می‌دانید که من روزنامه ریچموند دیفندر را ویرایش می‌کنم. چنان‌چه مایل باشید می‌توانم چند تغییر جزئی در آن بدهم تا این نامه خواننده بیشتری پیدا کند.

منظورم تغییر معنی نیست، فقط آن را برای خوانندگان انگلیسی‌زبان قابل فهم می‌کنم. لطفاً به من اطلاع دهید.

همچنین، این لینک جوایبه من به مقاله کاملاً غرض‌ورزانه روزنامه بریتانیایی Telegraph است که در قسمت درج نظرات وبسایت آن روزنامه قرار داده‌ام و همین باعث شد نظرات دیگری در تائید یا مخالفت با جوایبه من گذاشته شود. به نظرم آمد شاید این داد و ستد دیدگاه‌ها برای شما جالب باشد. ■

www.Telegraph.Co.uk/opinion/main.

jhtml?xml=opinion/2007/08/24/do2404.xml

ممنون
فیل ویلایتو

چون سفر ما به ایران از دیدگاه خیلی از آمریکایی‌ها سفری متفاوت، عجیب و حتی خطرناک به نظر می‌رسد، مردمی که چندان به ایران توجهی نشان نمی‌دادند علاقه‌مند به شنیدن حرف‌های ما از این سرزمین هستند. هدف ما هم ترغیب گروه‌های بزرگ‌تر و فراگیر ضدجنگ به این امر است تا خواسته «آمریکا دست از سر ایران بردار» را با صدای رساتری اعلام کنند.

کاپیتان احمدزاده، بسیار علاقه‌مندم با شما در تماس باشم و به بحث پیرامون این موضوعات ادامه دهم. باعث افتخار بود که شما و دیگر کهنه‌سربازان را دیدم و توانستم مدت کوتاهی به کشور زیبا و بدتعمیر شده ایران سفر کنم. به امید دنیایی سرشار از صلح، عدالت و برابری ■
فیل ویلایتو
phil wilayto

به گمانم بر جنبش ضد جنگ در آمریکا تأثیر گذاشته‌ایم. این جنبش تمام تمرکز خود را به مسئله عراق معطوف کرده است. بعضی از فعالان جنبش تصور می‌کنند که با پرداختن به موضوع عراق، میزان حمایت مردم از آن‌ها بیشتر خواهد شد. کسانی نیز مانند من سعی دارند سطح آگاهی و بینش مردم را نسبت به تمام ابعاد سیاست خارجی آمریکا بالا ببرند.

۳۰ درصد پزشکان نیز زن هستند. بیشتر زنانی که ما دیدیم پوشیدن چادر را ترجیح می‌دهند. برخی دیگر نیز پوشش مانتو و روسری را انتخاب می‌کنند. مسلماً بدهستان‌هایی وجود دارد. دولت، اقتدارگراست، اما خیابان‌ها امن هستند و کوچک‌ترین چیزی که باعث ایجاد نگرانی و رعب و وحشت شود، وجود ندارد حتی جرایم خیابانی، حملات انتحاری که جای خود دارد. باید به یاد داشته باشیم که ایران ظرف دوستانه سال گذشته به ملت دیگری حمله نکرده، در حالی که آمریکا از اواخر قرن نوزدهم بدین سو، همواره در حالت جنگ شبه‌دائمی قرار داشته است.

جای بسی تاسف است که افرادی همچون آقای کافلین می‌نویسند حمله نظامی به ایران اقدامی ضروری است. به قول «یوگی پرا»، این قصه هر روز تکرار می‌شود. عراق سلاح کشتار جمعی نداشت، اما مورد حمله و اشغال آمریکایی‌ها قرار گرفت. مدارکی دال بر تولید سلاح‌های هسته‌ای توسط ایران در دست نیست، اما هرروز احتمال حمله قوت می‌گیرد و در باب ملاحظه در عراق هم که با حمله به این کشور، دولت‌ش را سرنگون کردیم، و آن را به اشغال خود درآوردیم. دیگر تا کجا می‌خواهیم پیش برویم؟

بعد از این مطالب، آنان به وعده خود وفا کردند و نامه مرا به طور کامل در سایت خود قرار دادند و ضمن چاپ در روزنامه‌شان شروع به تبلیغ آن از طرق مختلف کردند.

و در آخر

✉ حبیب عزیز

اطلاعه ذیل برای حدود ۴۰۰ نفر از فعالان صلح ویرجینیا ارسال شده و از آن‌ها دعوت کرده‌ایم نامه شما را بخوانند. مراقب خودت باش قیل ویلاتو

□□□

دوستان عزیز،

طی سفر اخیر به ایران، برای پنج عضو هیأت صلح مردمی به ایران فرصتی پیش آمد تا با سه رزمنده جنگ هشت‌ساله ایران و عراق دیدار کنند. یکی از این کهنه‌سربازان، پسر مردی - از میان ۲۹۰ زن و مرد و کودکی - است که در حمله موثنکی ناو هواپیمابر آمریکایی به هواپیمای مسافربری ایرانی بر فراز خلیج فارس در سال ۱۹۸۸ کشته شدند.

یکی دیگر از آن سه رزمنده، حبیب احمدزاده، کاپیتان نیروی دریایی ایران است که برای کشف علل احتمالی حمله مرگبار ناو وینسنس به هواپیمای ایرانی، نامه‌ای به ناخدای آن ناو نوشته است. ما نامه کاپیتان احمدزاده را با کسب اجازه از ایشان در وب‌سایتمان به نشانی زیر قرار داده‌ایم:

<http://defendersfje.tripod.com/id51.html>

جف میلارد در هنگام سخنرانی ضد جنگ

توصیه می‌کنم این نامه متفکرانه و تکان‌دهنده را - که به قلم یک کاپیتان نیروی دریایی و به نیت برقراری ارتباط با کسی در آن سوی مرزها و از فراز خط‌کشی‌های دینی، ایدئولوژیکی و ملی نگاشته شده تا راهی به سوی صلح و آرامش را پیش پا بگستراند - بخوانید. من معتقدم نامه احمدزاده می‌تواند فرصت ارزشمندی برای مردم کشور ما باشد تا به صدای کسی که دولت بوش با تمام قوا می‌کوشد به عنوان دشمن ما بنمایاند، گوش فرادهند.

با تشکر فراوان

قیل ویلاتو

سردبیر دوماهنامه ریچموند دیفندر و هماهنگ‌کننده هیأت صلح مردمی به ایران

دستگیری جف میلارد در آمریکا در یک تظاهرات ضد جنگ

در طی شش ماه بعد از سفر با زحمات این گروه، نامه‌ام به کاپیتان ویل راجرز، در پنج سایت آمریکایی و سه روزنامه چاپ شد. نامه فیل ویلانو در باره اقداماتش برای این زحمت بزرگ است:

سلام حبیب

خیلی خوشحالم که مرا از حال خودت باخبر کردی. امیدوارم سفرت به مکه خوب و خوش بوده باشد و با تجدید قوا و روحیه‌ای محکم به سر کار و زندگی و هنرت بازگشته باشی.

می‌بخشی که زودتر از این‌ها به نامه‌ات جواب ندم، هر چند حدود یک ماه پیش برایت ایمیلی فرستادم که به گمانم دریافت نکردی.

امروز در کالیفرنیا شمالی هستم، ایالتی واقع در جنوب ویرجینیا. چند تا از دوستانم برای من و رستم پورزال که ایشان را در تهران دیدی - سفری ترتیب داده‌اند.

مادر دانشکده‌ها و کلیساها درباره ایران سخنرانی می‌کنیم. من اسلاید عکس‌های سفر به ایران را نمایش می‌دهم و رستم درباره افسانه‌ها و دروغ‌هایی که دولت آمریکا درباره ایران بافته است و منتشر می‌کند، حرف می‌زند. ما هر دو می‌کوشیم تا به آمریکایی‌ها نشان دهیم که ایران دشمن آن‌ها نیست و همگی باید علیه جنگ مبارزه کنیم.

حدود یک ماه پیش به آتلانتا، شهر مهمی در ایالت جورجیا، سفر کردیم و در ۴ دانشگاه، یک دبیرستان و یک کلیسای متعلق به سیاه‌پوستان سخنرانی کردیم.

در آن سفر، یک زن آمریکایی ایرانی‌الصل به نام سیمین رویانیا همراه ما بود که پیرامون جنگ علیه ایران بسیار صریح صحبت می‌کرد. پیش از این می‌توانستم عکس‌ها را در سه شهر دیگر نمایش دهم. هر کاری از دستمان بریاید انجام می‌دهیم.

قصد دارم تجارب سفر به ایران، از جمله دیدار گروه ما با شما و دو رزمنده دیگر در اصفهان را، در کتابچه‌ای بنویسم. امیدوارم نوشتنش تا پاییز یعنی حوالی سپتامبر یا اکتبر تمام شود تا بتوانم آن را تا پایان سال منتشر کنم.

با کسب اجازه از شما می‌خواهم نامه‌ات به کاپیتان ویل راجرز را هم در کتابم بگنجانم. شاید این بهترین راهی باشد که بتوانم نامه‌تان را در معرض دید افراد بیشتری قرار دهم. البته آن را در وبسایت www.nawn.org قرار داده‌ام، و تکثیر کرده‌ام تا در جاهایی که سخنرانی می‌کنم میان مردم توزیع کنم، اما صادقانه بگویم هنوز هیچ نظری از مردم دریافت نکرده‌ایم. شاید دلیلش این باشد که تا مردم آن را بخوانند من از شهرشان رفته‌ام. نامه بسیار تکان‌دهنده‌ای است و می‌دانم که اگر مردم آن را بخوانند

و خوراک و اقامت را خواهیم پرداخت. مبارزات سیاه‌پوستان آمریکا ابتدا علیه بردگی و سپس تبعیض و خشونت‌های وحشیانه فیزیکی، داستانی است که واکنش همه مردم آزادی‌خواه و عدالت‌طلب را برمی‌انگیزد، اما مناسبانه مبارزات آن‌ها در بسیاری از کشورهای دنیا ناشناخته مانده است.

امیدواریم چنین نمایشگاهی موجب دوستی میان مردم ایران و سیاه‌پوستان آمریکا شود. پاسخ شما به این طرح برای من بسیار حائز اهمیت است. (البته برای من و آناز این

مبارزات سیاه‌پوستان آمریکا ابتدا علیه بردگی و سپس تبعیض و خشونت‌های وحشیانه فیزیکی، داستانی است که واکنش همه مردم آزادی‌خواه و عدالت‌طلب را برمی‌انگیزد، اما مناسبانه مبارزات آن‌ها در بسیاری از کشورهای دنیا ناشناخته مانده است.

جهت که فرصت دیدار مجدد با شما و همچنین خانواده‌تان فراهم می‌شود اهمیت و ارزش مضاعفی دارد!

حافظه‌ام مثل قدیم‌ها نیست. فکر می‌کنم ناشر کتاب «شطرنج با ماشین قیامت» با من تماس تلفنی گرفته بود، اما هنوز نسخه‌ای از کتاب را دریافت نکرده‌ام. یک بار دیگر برایش ایمیل می‌زنم تا ببینم آن را فرستاده است یا نه.

پیشاپیش از دقت نظر عمیق شما سپاسگزارم. مجدداً از تاخیر در تماس با شما عذر می‌خواهم و سعی می‌کنم بیشتر برایت ایمیل بفرستم.

خواهشمندم سلام گرم مرا به خانواده‌ات برسانی. به امید صلح و عدالت

دوست شما

فیل ویلانو

بیشتر شان عمیقاً تحت تاثیر قرار می‌گیرند.

در این اثنا نیز با رستم پورزال راجع به پروژه دیگری وارد مذاکره شده‌ام و آن‌ا همسرم قصد داریم امسال از ایران دیدن کنیم. آن‌ا هنرمند و از سیاه‌پوستان آمریکایی است.

نظر ما این است که نمایشگاهی از حدود ۳۰ نقاشی با مضامین «مبارزه و عدالت اجتماعی» اثر هنرمندان سیاه‌پوست را در آمریکا برپا کنیم. هدف از برگزاری این نمایشگاه کمک به مردم ایران در شناخت بیشتر مبارزات سیاه‌پوستان و همچنین نشان دادن این مسئله به سیاهان آمریکاست که مردم ایران به مبارزات آن‌ها علاقه‌مند هستند و با آنان همدردی می‌کنند.

مادر حال آماده‌سازی طرحی برای ارایه به سازمان میراث فرهنگی و گردشگری ایران هستیم تا در برپایی این نمایشگاه در تهران و اصفهان از ما حمایت‌های لازم را به عمل آورند. توقع هیچ کمک مالی برای سفرمان را نداریم و تمام هزینه‌های مربوط به نمایشگاه، ایاب و ذهاب، خورد